

19 Μαρτίου 2016

Μοναχός Νήφων Κωνσταμονίτης (1896 - 19 Μαρτίου 1985)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

Γεννήθηκε στο χωριό Μάριου Αγίου Βασιλείου Ρεθύμνου Κρήτης το 1896 ο κατά κόσμον Εμμανουήλ Σπαντιδάκης. Νέος πήγε να υπηρετήσει την πατρίδα και να την υπερασπισθεί. Αργότερα στο μοναστήρι του, που τον πίεζαν να χειροτονηθεί ιερέυς, έλεγε πως πήρε όπλο και μπορεί στον πόλεμο να κτύπησε κάποιον και να τον σκότωσε. Από τον λόχο του, έλεγε, ήταν ο μόνος που σώθηκε. Έλεγε συνεχώς τους Χαιρετισμούς της Παναγίας.

Εισήλθε στην ήσυχη και απόμερη μονή του άγιου πρωτομάρτυρος Στεφάνου-Κωνσταμονίτου το 1926 κι εκάρη μοναχός το 1928. Από το 1945 ήταν προϊστάμενος της μονής του. Διετέλεσε και τοποτηρητής της. Στα 60 έτη της κοινοβιακής βιοτής του υπήρξε ασυμβίβαστος πλήρως με ότι το αντιμοναχικό. Είχε υψηλούς πνευματικούς στόχους και τους έφθασε. Η ασκητική του ζωή ήταν γεμάτη θυσίες. Υπήρξε μακάριος άνδρας, ο καλοκάγαθος αυτός Κρητικός, ο ήπιος, γλυκός και πάντοτε φιλήσυχος Κωνσταμονίτης. Τα παθήματα του έγιναν μαθήματα. Οι δοκιμασίες και οι πειρασμοί τον καλλιέργησαν και τον ωρίμασαν. Απαράβατα τηρούσε σε όλη του τη ζωή τον υποχρεωτικό για όλους ευαγγελικό νόμο. Είχε σταθερό κανόνα την απaráβατη τήρηση των θείων εντολών. Υποδειγματικός μοναχός, άριστος κοινοβιάτης, μυστικός αγωνιστής, εγκρατέστατος, ακριβέστατος, τιμιότατος, καθαρότατος. Αγάπησε την ξενιτεία, την αδοξία, την άσκηση. Ποτέ δεν βρέθηκε παράπονο στα χείλη του. Ήταν από τους λίγους, τους σπάνιους, τους αγαθούς και ωραίους μοναχούς.

Έφθασε να έχει πέντε διακονήματα στο μοναστήρι του. Παρ' όλ' αυτά ποτέ δεν γόγγυσε, δεν εκνευρίστηκε, δεν ταραχθήκε και δεν αγχώθηκε. Σαν να μην είχε νεύρα. Δεν ήξερε τι θα πει θυμός και οργή. Πάντοτε ήταν πρόθυμος, φιλότιμος, αγαπητός κι ευχάριστος. Δεν χάλασε την καρδιά κανενός ποτέ. Όλους τους αγαπούσε κι εκτιμούσε. Όλοι τον αγαπούσαν και τον εκτιμούσαν. Δίχως ν' αφήνει ποτέ την αγία κατάνυξη. Κι όλο να προσπαθεί να κρύψει τ' άκοπα και αβίαστα δάκρυά του.

Αγρυπνία και προσευχή ήταν όλη του η ζωή. Σε κάποιον εμπιστεύθηκε πως συνήθιζε να κοιμάται μόνο μία ώρα το εικοσιτετράωρο. Είχε μόνιμη χαμαικοιτία. Στα γεράματά του που ξάπλωνε σε κρεβάτι, ελεεινολογούσε τον εαυτό του συνεχώς γι' αυτό του το κατάντημα. Μελετούσε με δάκρυα όλο το Ευαγγέλιο καθημερινά όρθιος. Όταν γέρος καθόταν και το διάβαζε, ζητούσε να τον συγχωρέσει ο Θεός γι' αυτό. Είχε καθημερινή ανάγνωση στο κελλί του, εκτός των άλλων, και όλο το Ψαλτήρι. Έλεγε και την ευχή. Τον έλουζε το άκτιστο φως.

Πάσχα ήταν κι έκλαιγε. Θα πάμε στον παράδεισο, έλεγε. Νύχτες ολόκληρες έκλαιγε και προσευχόταν. Ο συγκοινοβιάτης και συμπατριώτης του Γέροντας Μόδεστος έλεγε: «Τον έχουμε τον Νήφωνα σε αυτό το απόμερο κελλί, για να κλαίει άνετα να μην τον ενοχλούμε». Τον γνωρίσαμε και μείς οι ανόητοι, που σύραμε τις άτεχνες αυτές γραμμές. Είχε καταλάβει καλά τι σημαίνει μοναχισμός, σωτηρία της ψυχής, αιώνια ζωή.

Στις 19.3.1985 αυτός ο αφανής ήρωας, μετατέθηκε από τον θάνατο στη ζωή, στην όντως ζωή, τη μακαρία και ατελεύτητη, την όντως πανευφρόσυνη χώρα των ζώντων.

Πηγή - Βιβλιογραφία

Μανόλη Μελινού, Αγιορείτες ευλογείτε, Αθήνα 2004, σσ. 287-292. Αντωνίου Στιβακτάκη, Κρήτες Αγιορείτες Μοναχοί, Ιεράπετρα 2007, σσ. 48-49.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Γ΄ 1984 - 2000, σελ.1125-1128, εκδόσεις «Μυγδονία»